

ö. synden. *Bli ond ö. ingenting. Tal ö. friheten. Minnestal ö. en fräjdad skald. Glädjen ö. att hafva gjort dem lyckliga.*

Anm. *Uppöfver* brukas för bem. 1 och 2 endast då, när ett afstånd uppom sjelfva föremålet antydes.

ÖFVER, ö'v'r, adv. II. 1) Utmärker rörelse till andra sidan om. *Simma; fara ö. När man kommit ö. från Finland till Sverige.* — 2) Öfverstånden, slutad, förfluten. *Övadret är ö. Faran är nu ö. Det går snart ö.* — 3) Återstående, öfrig, igen. *Det blef intet ö. af hela samman. Ingenting är ö. Jag har ingenting ö.* — 4) Brukas i förbindelse med vissa verber, för att uttrycka öfning. *Spela, läsa, dansa ö.* — Se f. ö. de verber och nomina, med hvilka öfver sammansättes, t. ex.: *Ligga, Sitta, Räkna ö.* — I sammansättningar utmärker *Öfver*: a) Rörelse öfver ett föremål ifrån en sida till en annan. Själfklara dylika sammansättningar äro: *Öfverbreda, -böja, -flyga, -flyta, -hvälfva, -hålla, -hälla, -kasta, -klifva, -klättra, -krypa, -lyfta, -mota, -rulla, -simma, -skjuta, -skynda, -slunga, -släppa, -smyga, v. n. o. a., -smörja, -sopa, -springa, -strö, -strömma, -trilla, -åka, -ösa.* — b) Betäckning, t. ex.: *Öfvertäcka, öfverhölja, öfverdraga, öfverrock.* — c) Öfverlägsenhet, företräde, såsom: *Öfverträffa, öfvergå, öfverstiga; öfverdomare.* — d) Återstod, rest. *Öfverskjuta, öfverlopps, öfverskott.* — e) Öfverdrift. *Öfverklok.*

ÖFVERADJUTANT, ö'v'r-addjutant, m. 3. Högste adjutant.

ÖFVERALLT, ö'v'r-ållt, adv. På alla ställen. *Ö. och ingenstädes.* — *Syn.* Allstädes.

ÖFVERAMIRAL, ö'v'r-amiral, m. 3. Högste befälhafvande amiral.

ÖFVERANSTRÄNGA SIG, v. r. 2. Anstränga sig utöfver förmågan.

ÖFVERANSTRÄNGNING, f. 2. Öfverdrifven ansträngning.

ÖFVERANTVARDA, v. a. 1. Öfverlemnna. *Christus blef ö-d åt krigsknektarna.* — *Öfverantvardande, n. 4.*

ÖFVERARBETE, ö'v'r-årbete, n. 4. Arbete utöfver det vanliga, fordrade eller föreskrifna.

ÖFVERARM, m. 2. Öfra delen af armen emellan skulderbladet och armbågen.

ÖFVERAUDITÖR, ö'v'r-auditör, m. 3. Högste auditör.

ÖFVERBALANS, ö'v'rbalångs, m. 3. Öfvervigt. *Få, taga ö-en.*

ÖFVERBEFRUKTNING, f. 2. Befruktning, som äger rum kort efter en förut skedd.

ÖFVERBEFÅL, n. 5. 1) Högsta befäl. *Alla trupperna stodo under prinsens ö.* — 2) De högre officerarne vid ett regemente, en division eller en armé.

ÖFVERBEFÅLHAFVARE, m. 5. Högste befälhafvare.

ÖFVERBEFOLKA, v. a. 1. Göra för mycket befolkad. — *Ö-s, v. d.* Blifva för mycket befolkad.

ÖFVERBEN, n. 5. Liten, mest rund, något hård, elastisk svulst i närheten af ledgången.

ÖFVERBESIGTNING, f. 2. Besigtning, som sker, för att kontrollera en föregående.

ÖFVERBETALA, v. a. 1. Betala utöfver värdet. *Ö. en vara.*

ÖFVERBETING, n. 5. Öfverenskommelse om viss betalning för öfverarbete.

ÖFVERBEVISA, v. a. 1. o. 2. Till fullo bevisa något, hvarför en person är anklagad. *Ö. en om något. Han blef ö-d om stöld.* — *Öfverbevisande, n. 4.*

ÖFVERBEVISNING, f. 2. Fullständig bevisning emot en anklagad.

ÖFVERBILDNING, f. 2. Ytlig bildning, som öfverskrider en människas ställning, förhållanden och bestämmelse.

ÖFVERBINDA, v. a. 3. (böjes som *Binda*) Binda något öfver ett annat. — Äfv. *Binda öfver.* — *Öfverbindande, n. 4. o. Öfverbindning, f. 2.*

ÖFVERBJUDA, v. a. 3. (böjes som *Bjuda*) Se *Bjuda öfver.* — *Öfverbjudning, f. 2.*

ÖFVERBLICK, m. 2. Blick utöfver det hela af något. Både i egentl. o. bildlig mening. *En ö. på det förflutna året.*

ÖFVERBLICKA, v. a. 1. Kasta en öfverblick på. Både egentl. o. fig. *Ö. ett landskap.* (Fig.) *Ö. det förflutna.*

ÖFVERBLIFVA, v. n. 3. (böjes som *Blifva*) Blifva öffrig. *Intet ö-blef af hela förrådet.* — Äfv. *Blifva öfver.* — *Öfverblifvande, part. pres. o. adj.* — *Öfverblifven* ell. *Öfverblefven, part. pret.* *Ö-fna kartan, se Karta.*

ÖFVERBRINGA, v. a. 2. (böjes som *Bringa*) Bringa, föra, skaffa öfver. *Ö. ett bref till någon.* — *Öfverbringande, n. 4. o. Öfverbringning, f. 2.*

ÖFVERBRINGARE, m. 5. — **GERSKA**, f. 1. Den, som öfverbringar något. *Ö-n här af* (af detta bref, o. s. v.).

ÖFVERBRYN, n. 5. (föga brukl.) Se *Yta.*

ÖFVERBRÄNNING, f. 2. Hvad som vid bränning (t. ex. af brännvin) fås utöfver det vanliga eller föreskrifna måttet.

ÖFVERBUD, n. 5. 1) Högre bud på en vara, än som en annan person gjort. — 2) Högre bud i spel.

ÖFVERBYGGA, v. a. 2. Göra tillbyggnad uppöfver en byggnad; äfv. bygga uppöfver. *Ö. en gränd.*

ÖFVERBYGGNAD, m. 3. 1) Framöfver utskjutande del af en byggnad. — 2) Lätt byggnad, till skydd öfver något, t. ex. öfver en källare, ett schakt, o. s. v. — 3) Byggnad å boställe, hemman, utöfver lag eller kontrakt. — 4) *Ö. på ett skepp, öfre delen deraf.*

ÖFVERBÄRA, v. a. 2. (böjes som *Bära*) Bära öfver till ett ställe.

ÖFVERBÖRD, m. 5. Se *Öfverbefruktning.*

ÖFVERCEREMONIMÄSTARE, m. 5. Öfverste eller högste ceremonimästare.

ÖFVERDEBITERA, v. a. 1. Debitera för högt.

ÖFVERDEL, m. 2. Öfre del af ett föremål.

ÖFVERDIREKTÖR, ö'v'rdiräktör, m. 3. Direktör, som har högsta ledningen af något.

ÖFVERDIREKTÖRSKA, f. 1. En öfverdirektors fru eller enka.

ÖFVERDJEFVUL, m. 2. pl. — *djeflar.* 1) Djefvul af högre rang och värdighet. — 2) (fig. skämtv.) Säges om den, som utmärker sig i något, vare sig godt eller ondt. *En ö. på basfiol. En riktig ö. att slåss.*

ÖFVERDOMARE, m. 5. Ledamot i en högre domstol.

ÖFVERDOMSTOL, m. 2. Högre domstol.

ÖFVERDRAG, n. 5. 1) Något som till skydd och betäckning är draget öfver ett föremål. *Ö. på soffor, stolar, sängkläder. Ö. på en mössa, hatt.* — *Syn.* Beklädnad, Var. — 2) Se *Fodral.*